

pokladů rozsudkem nezjištěných, ba jím částečně vyloučených (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Při tom jest poznamenati, že je pro posouzení otázky, zda se obžalovaný dopustil zločinu za vinu mu kladeného, nerozhodným, zda sledoval V. věnováním částky tu v úvahu přicházející účel stížností tvrzený a zda dosáhl toho, čeho dosáhnouti zamýšlel, či nikoli. Dále namítá stížnost s hlediska téhož důvodu zmatečnosti, že tu přichází v úvahu jen civilněprávní poměr i proto, že obžalovaný byl v roce 1924, v němž prý od V-ého peníze obdržel a v roce 1925 a jest i dnes vzhledem k svému nemovitému majetku, který prý záleží ve stodolách a domech, jež mají značnou cenu, protože prý jsou to drahá stavební místa, v takových majetkových poměrech, že by mohl v případě odůvodněného civilního nároku 6.000 Kč kdykoli nahraditi a tak svému závazku dostáti. Ani tu neprovádí stížnost číselně uplatňovaný zmatek způsobem odpovídajícím zákonu, ježto vychází i tu ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Pokud jde o majetkové poměry obžalovaného, obmezil se tento při hlavním přelíčení (ze dne 21. srpna 1928) na údaj, že má reality v ceně 200.000 Kč. Všechny ostatní údaje stížnosti o jeho majetkových poměrech jsou novotami, k nimž v řízení zrušovacím nelze přihlížeti. Tvrzením obžalovaného, že jest vlastníkem realit v ceně 200.000 Kč, nemusil se rozsudek obírat, poněvadž tato jím tvrzená skutečnost je sama o sobě nerozhodnou pro posouzení, zda se obžalovaný dopustil zločinu zpronevěry, či nikoli. Zpronevěru věcí zastupitelných (peněz) lze vyloučiti z důvodu, jež stížnost má na mysli, jen, byl-li pachatel podle svých majetkových poměrů již v době svémocného nakládání s věcí svěřenou, jež se přičilo převzatému závazku, s to, by svému závazku dostál a příkazu vyhověl kdykoliv, a byl-li již v onu dobu také odhodlán, skutečně tak učiniti a pohotových prostředků právě k tomuto účelu použití (Rozh. č. 3314 sb. n. s.). Obžalovaný se však tímto způsobem nehájil, nýbrž tvrdil prostě, že odvedl celou částku od V-ého převzatou D-ému. Za tohoto stavu věci neměl nalézací soud vůbec příčiny, by zkoumal a se o tom vyslovil, zda jest tu zpronevěra 6.000 Kč vzhledem k majetkovým poměrům obžalovaného vyloučena; neboť pouhá skutečnost, že snad nemovité jmění obžalovaného stačí ke krytí částky tu v úvahu přicházející, nevylučuje nikterak zpronevěru této částky.

O opravném prostředku obžalovaného z rozhodnutí o soukromoprávních nárocích, kterýžto prostředek jest odvoláním podle § 283 posl. odst. tr. ř. — bylo již pojednáno při vyřízení zmatku podle § 281 čís. 4 a zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř. Neprohlásil-li poškozený až do započetí hlavního přelíčení, že se se svými nároky k trestnímu řízení připojuje (§ 47 odst. 1 tr. ř.), pominulo toto jeho procesní právo na dobro a neodvolatelně právě tak, jako právo soukromého obžalobce v případech § 46 odst. 3 tr. ř., a nemůže nikterak oživit. Bylo proto k důvodnému odvolání obžalovaného řečené rozhodnutí zrušiti.

Čís. 3653.

Jde-li o závažné okolnosti, které pro rozhodnutí otázky viny výrokiem porotců mohou míti význam, nelze zamítnutím důkazů o oněch

okolnostech pro předpokládanou jejich důkazní nemohoucnost zbavití porotce možnosti, by sami podle výsledků tohoto a jiných důkazů v úvaze všech okolností o důkazní síle toho kterého průvodního prostředku na jevo vyšlých v mezích svého oprávnění posoudili a podle toho rozhodli o jeho věrohodnosti.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, Zm II 11/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 19. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174-I a), b), II a), c), 179 tr. zák., zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 a), b), tr. zák. a přestupkem zbrojního patentu podle § 32, 36, zavrhl, pokud čelila proti zamítnutí důkazů novým zkoumáním duševního stavu obžalovaného na klinice lékařské fakulty Karlovy university v Praze. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti v dalším bodu důvodu zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. uplatněném pro nepřipuštění důkazů svědectvím Edvarda W-a, rozsudek první stolice zrušil jako zmatečný v části odsuzující obžalovaného Adolfa K-a pro zločin vraždy prosté podle § 134 a 135 čís. 4 tr. zák., zároveň zrušil i tomuto rozsudku na základ sloužící výrok porotců ohledně první hlavní otázky a ohledně 9. a 13. otázky dodatečné, pokud souvisejí s první hlavní otázkou, jakož i výrok o trestu a další s tím související výroky a věc odkázal v rozsahu zrušení krajskému jakožto porotnímu soudu v Moravské Ostravě k novému projednání a rozhodnutí, při čemž jest vzítí zřetel na zbývající odsuzující část rozsudku, týkající se tohoto obžalovaného. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Nelze oduznati oprávnění námitce zmateční stížnosti, že byla porušena práva obhajoby zamítnutím jejího návrhu na výslech svědka Eduarda W-a. Důvody, o něž podle doplněného protokolu porotní soud opřel svoje rozhodnutí, jímž tento návrh zamítl, nejsou udržitelné. Na potřebu odročení hlavního přelíčení k provedení tohoto důkazu byl by mohl v souzeném případě porotní soud důvodně poukázati v mezích svého oprávnění rozhodovati o důkazních návrzích, kdyby se byl marně pokusil navrhovaného svědka, jenž podle doplňku protokolu nedlouho před zamítnutím návrhu na jeho výslech byl přítomen v soudní budově, k soudu postavit, což se však nestalo. Avšak ani tu nemohl by porotní soud, jenž není povolán k hodnocení výsledků průvodního řízení, zamítnouti návrh vlastní úvahou o hodnověrnosti svědkově, jak učinil v souzeném případě poukazem na to, že Eduard W. byl slyšen ve věci jako obviněný, jest již opětovně trestán, věrohodnost jeho jest pochybná a, i kdyby byl potvrdil, že slyšel co obžalovaný o něm tvrdil, ostatní výsledky řízení by tím asi nebyly vyvráceny. Jde-li totiž o závažné důkazní okolnosti, které pro rozhodnutí otázky viny výrokem porotců mohou míti význam, nelze zamítnutím důkazů o oněch okol-

nostech pro předpokládanou jejich důkazní nemohoucnost zbaviti porotce možnosti, by sami podle výsledku tohoto a jiných důkazů v úvaze všech okolností o důkazní síle toho kterého průvodního prostředku na jevo vyšlých v mezích svého oprávnění posoudili a podle toho rozhodli o jeho věrohodnosti. Poněvadž nelze tvrditi, že okolnost, o níž důkaz svědkem Eduardem W-em byl navrhován, že se totiž G. před ním přiznal, že on zastřelil Ch-u, byla pro rozhodnutí o vině obžalovaného Adolfa K-a bezvýznamnou, nelze-li dále z dosavadních výsledků řízení s určitostí usouditi, že navrhovaný svědek nebude moci nic ve tvrzeném směru potvrditi, případný kladný výsledek jeho výpovědi však jest přenechati k posouzení porotcům, jest zřejmo, že zamítnutím návrhu byla práva obhajoby porušena a zmatek podle § 344 čís. 5 tr. ř. přivoděn. Poukazuje-li vývodní spis státního zastupitelství na to, že Eduard W. při svém zodpovědném výslechu jako obviněný nic o tom neuvedl, že i Čeněk S. obhajobu obžalovaného v tom směru nepotvrdil a, že ani slyšení dozorců vězňů nic nepotvrdili o doznání W-ovu, jest to vše bezvýznamné proti skutečnosti, že jde nyní o výslech W-a, jenž se jako obviněný o této okolnosti nijak nevyjádřil, jako svědka, jehož výsledek jest oceniti výhradně porotcům se zřetelem k ostatním výsledkům průvodního řízení, jež by v tomto směru přicházely v úvahu. Nejvyšší soud proto jedině pro tento formální důvod, že bylo soudem porotním neoprávněně zasaženo do práva výhradně porotcům příslušejícího, odůvodněné části zmateční stížnosti vyhověl, rozsudek ve vadné části zrušil, aniž by ve věci samé zaujal nějaké stanovisko a předbíhal úsudku porotců, jejichž volnému uvážení musí býti zůstaveno, zda-li případným údajům svědka Edvarda W-a uvěří čili nic.

Čís. 3654.

Nerozhodl-li zrušovací soud o rozsudku podle § 288 čís. 3 tr. ř. nebo podle § 350 odst. první tr. ř., nelze mu předložit žádost o milost podle § 411 tr. ř.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, Zm I 47/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy vrchnímu soudu v Praze k příslušnému dalšímu jednání ve smyslu § 411 odst. 4 věty 2. tr. ř., neboť nejvyšší soud nerozhodl o rozsudku podle § 288 čís. 3 anebo podle § 350 odst. 1 tr. ř. a neměl mu proto spis podle § 411 odst. 4. věty 3. tr. ř. býti předložen.

Čís. 3655.

Předpis o trestnosti křivého svědectví chrání právo státu nikoliv jen na správné, nýbrž povšechně na nerušené vykonávání soudnictví, v zákonech založený nárok státu, by svědci při soudním výslechu udali o skutkových okolnostech tvořících předmět výslechu pouhou a úplnou pravdu; právo to doznává újmy již nepravdivostí nebo neúplností svědecké výpovědi o sobě, třebaž nenastala a po případě ani nemohla